

og hvorledes kan man troe, at nogen Arrestant skulde finde paa at klage til ham, fordi han havde faaet vaade Skjorter? Er det en Autoritet, som man kan antage, tager det Hensyn til Arrestanternes Sundhed, som han efter min Mening burde tage. Nu har den høitærede Minister, for at svække den Fremstilling, som den ærede Forespørger gav os, og navnlig for at vise, at den objectivt var overdreven, fremdraget den Oplysning, at Tørgensen, før han kom i Arrest, havde lidt af Brysfige; men skal dette da være en berettiget Grund til at mishandle ham i Arresten? Det burde jo tværtimod være en Spore til at være dobbelt varsom med at behandle ham paa en Maade, som kunde virke forstyrrende ind paa hans Sundhed. Og det, at han ikke dør strax eller ikke dør i Arresten, skal det være et Beviis for, at han ikke har faaet en væsentlig Deel af sin Sygdom i Arresten? Hvad er naturligere, end at en brytsfig Mand ved en saadan Behandling faaer det sidste Stød, som efter kortere eller længere Tid maa tage Livet af ham? — Den høitærede Minister bemærkede, at det bedste Værn mod saadanne Misbrug er Offentligheden. Nei, mod saadanne Misbrug har man aldeles intet Værn og navnlig aldeles intet i Offentligheden. Hvad er der kommet ud af den offentlige Forhandling af disse Sager? Sidder ikke den Dommer, som især er anklaget af de Forskjellige, som han har havt under Behandling, endnu aldeles usforstyrret i sit Embede? Troer man, at Offentligheden vil kunne bidrage i mindste Maade blot til at fjerne ham, endfige til at straffe ham? Nei, denne Henviisning til Offentligheden har Intet at betyde; og Offentligheden er afmægtig, fordi den store offentlige Mening ikke paa nogen alvorlig Maade bryder sig om disse Forhold; om en Retsbetjent gjør det Slags Overtagelse eller ikke, forstyrrer ikke den Anseelse, han nyder i Folket. Man seer jo, at det gaaer saa vidt, at den høitærede Minister mener, at man ikke skal behandle Embedsmændene, at de ere lidt forivrige; han søger at forsvare en Udsærd som den i Ring Herred, hvor vedkommende Herredsfoged ikke af Iver er Skyld i de Scandaler, der ere skete i Arresten, men af ligefrem Forsømmelse; thi jeg kan dog ikke troe Andet,

end at det paalægger en Politimester at øve en saadan Control med Arrestforvareren og Politibetjentene, at Sligt ikke kunde skee, saa at, hvis han havde gjort sin Pligt, vilde det ikke være sket. Det Slags Overtagelse er ikke en Følge af Iver i Tjenesten, men tværtimod af den samme Egenkab, som den ærede Minister erkjendte, at der nu og da visse sig hos Forhørsdommere, at de nemlig ere altfor ligegyldige i at opfylde deres Pligt i disse Punkter. Den høitærede Minister meddeelte endelig ogsaa, at den Omstændighed, at man havde sat vedkommende Politibetjent i Ring Herred under Anklage, skulde være en for den offentlige Mening beroligende Omstændighed. Nei, den synes mig at være aldeles foruroligende; thi det Foruroligende, der ligger i disse Forhold, er, at vedkommende Dommer, som har denne overordentlige Myndighed, kan misbruge den, omtrent som han vil, hvad vi jo have hørt af de Uttringer, der ere oplæste af Røstfor Røstes Erklæring, han kan bruge den, som han vil, uden at der bliver krænket et Haar paa hans Hoved, medens en Politibetjent, som maa antages i det Væsentlige at arbejde i samme Retning som han, bliver tiltalt. Dette er aldeles ikke beroligende for den offentlige Mening; det er kun et Exempel paa den gamle Historie, som Ordspørget har udtrykt i stærke Ord, naar det siger, at man hænger de smaa Thyde, men lader de store gaae. Om man ogsaa tiltaler den ene Politibetjent efter den anden for det Slags Overtagelse, bliver Tilstanden dog aldeles usforandret, saasnart man lader vedkommende Dommer sidde i Embedet og affærdiger alle Indsigelser med den Erklæring, at man ikke kan lægge Vægt paa saadanne Personers Klager, som have været under vedkommende Dommers Behandling. Der maatte dog kunne tillægges dem nogen Vægt, hvor det bagefter viser sig, at de vedkommende Personer aldeles med Urette have været under Dommerens Behandling. Men den høitærede Minister tager Sagen let; efter hans Mening skal man huffe paa, at man ikke kan lægge Vægt paa saadanne Personers Mening, og at man skal være mild i sin Dom over Forhørsdommerne. For at man ikke skal misforstaae, hvad jeg har sagt, skal jeg bemærke, at jeg ikke er blind for det